

Maren von Klitzingová • Stéffie Beckerová

Pohádky před spaním na 3~5~8 minut

FRAGMENT

Pohádky před spaním na tři, pět a osm minut

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

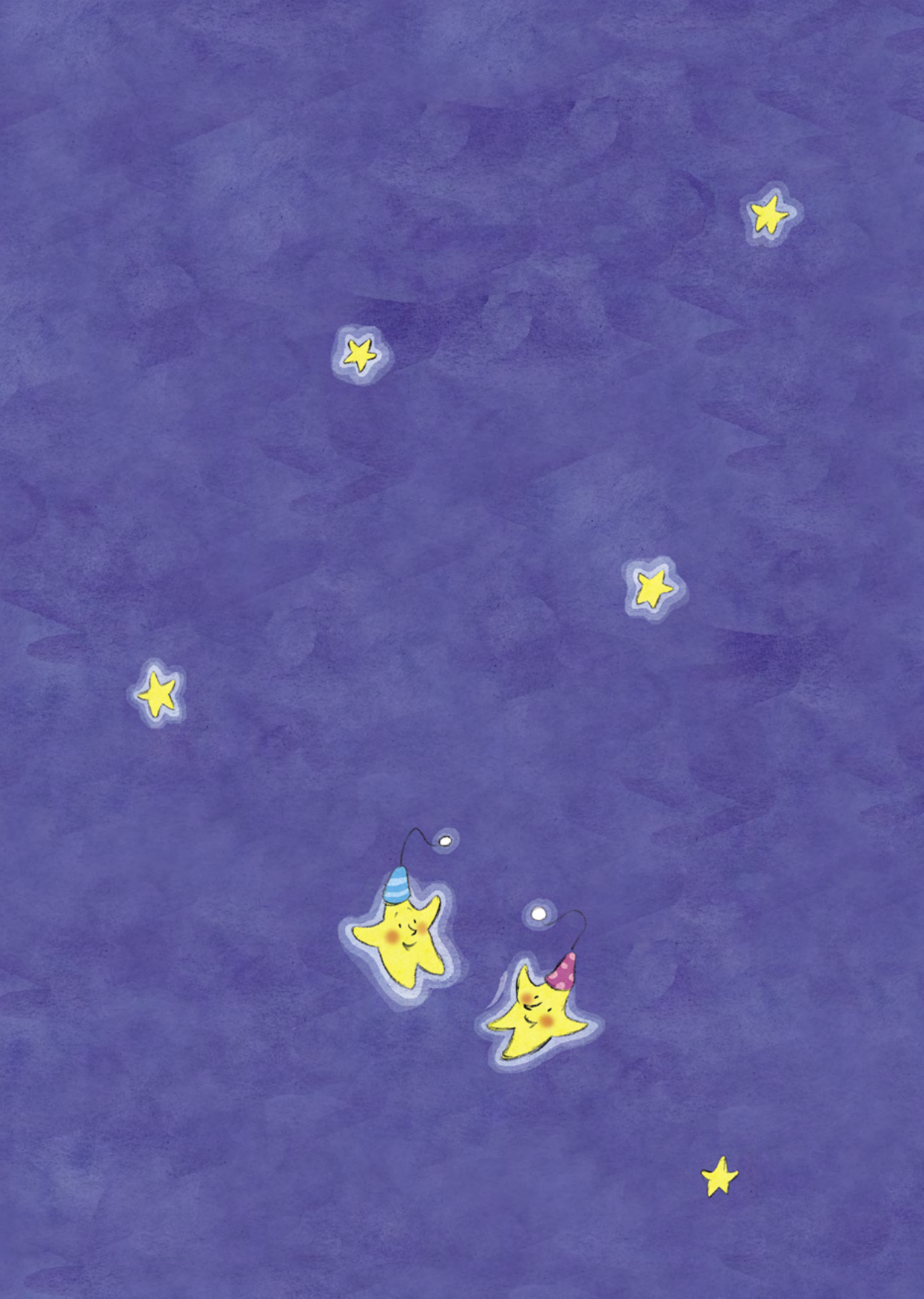

Maren von Klitzingová
Pohádky před spaním na tři, pět a osm minut – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

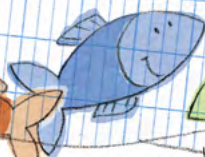

Maren von Klitzingová • Stéffie Beckerová

Pohádky před spaním
na 3~5~8 minut

FRAGMENT

Inhalt

Triminutové pohádky

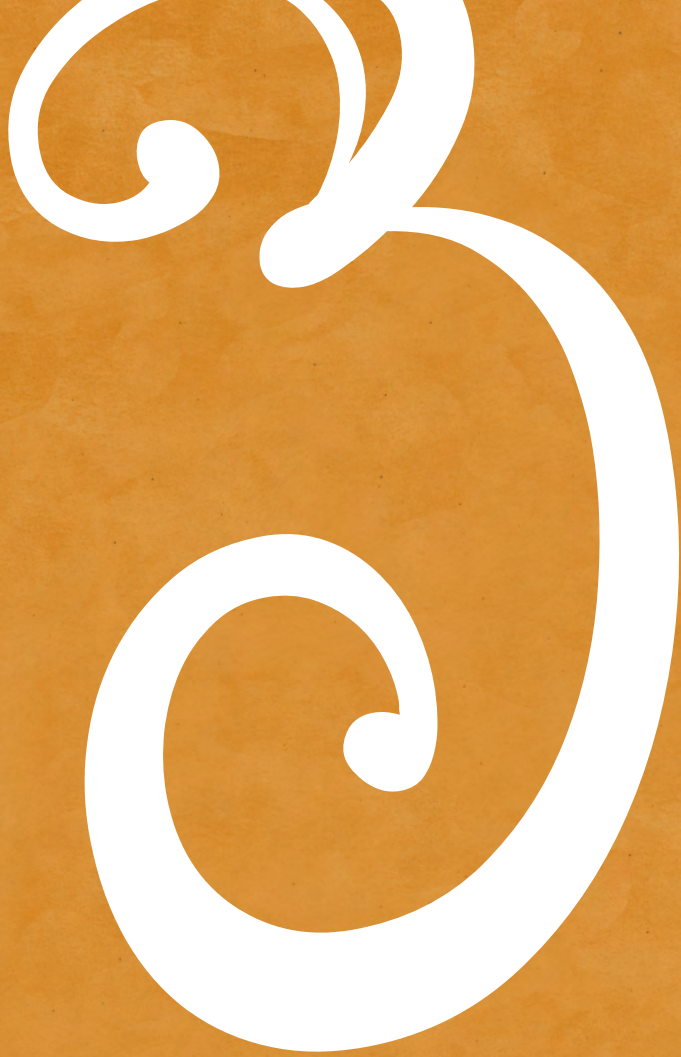
Mazlíček na usnutí	10
Sbírka plyšáků	14
Ukolébavka	18
Opatrovník	22
Deštivý den	26
Návštěva zoubkové víly	30
Bouřlivá noc	34
Strašící princezna	38
Kam se poděl Benny?	42

Pětiminutové pohádky

Kouzla na dobrou noc	48
Děsivé zvuky	55
Melvin, milovník knih	61
Bezhvězdná noc	67
Noční putování	74
Loupežnická banda	80
Kouzelná postýlka	86

Osmiminutové pohádky

Pyžamová párty	94
Přání na dobrou noc	103
Oslava s přespáním	112
Dětské hřiště v noci	122
Návštěva v kurníku	131

Tríminutové pohádky

Mazlíček na usnutí	10
Sbírka plyšáků	14
Ukolébavka	18
Opatrovník	22
Deštivý den	26
Návštěva zoubkové víly	30
Bouřlivá noc	34
Strašící princezna	38
Kam se poděl Benny?	42

Byla už tma a na obloze se objevovaly první hvězdy. Stejně jako každý jiný večer předčítala maminka i tentokrát Filipovi pohádku. „A jestli neumřeli, žijí dodnes,“ ukončila předčítání a zavřela knihu. „Dobrou noc, zlatíčko. Hezky se vyspi!“

„Dobrou noc, mami,“ zamumlal rozespale Filip a sáhl vedle polštáře. Ale to, co hledal, tam nebylo. „Kde je můj mazlík?“ nechápal. Bez své usínací dečky, která vždycky voněla tak trochu po vanilkovém pudinku, totiž nedokázal usnout. Když byl unavený, přitiskl si ji na nos a vdechoval její omamnou vůni. Jako pejsek, když objeví zajímavou stopu. A pak vždycky hned usnul. Teď byla ale dečka fuč a na spánek ani pomyslení. „Mami, neviděla jsi mého muchlánka?“ zeptal se ustaraně.

„Obávám se, že ne,“ odpověděla a podívala se pod peřinu. „Tady také není.“

„Já chci ale svou dečku,“ pofňukával Filip. „V tom případě ji musíme zkusit najít,“ odpověděla maminka a vstala. „Můžeš mi pomoci.“

Filip vylezl z postele a společně začali pátrat po bytě. Maminka prohledala obývací a nadzvedla všechny

koberce. Filip přehrabal celou bednu s hračkami a rozprostřel svá autíčka, kostky lega i stavebnici všude po pokoji. Maminka odklápěla poklice z hrnců a zkontrolovala i pračku.

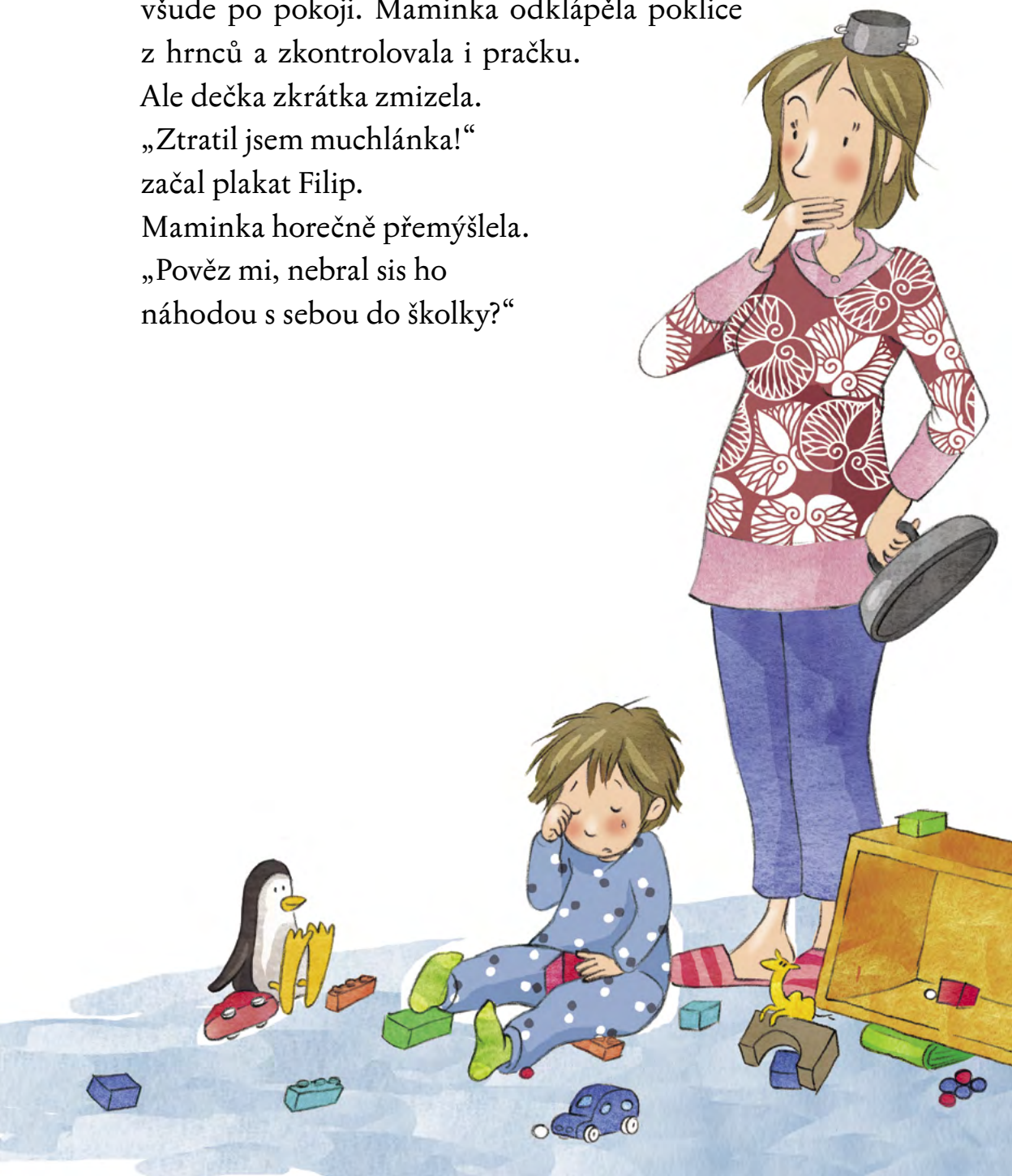
Ale dečka zkrátka zmizela.

„Ztratil jsem muchlánka!“

začal plakat Filip.

Maminka horečně přemýšlela.

„Pověz mi, nebral sis ho náhodou s sebou do školky?“

Filip přikývl. Ano, přesně tak to bylo. Chtěl totiž jeho příjemnou vůni čichat i během poledního spánku. Maminka šla do předsíně a prohledala Filipův batůžek. Vylovila zavhlé papírové kapesníky, kámen a papírky od bonbonů, ale mazlicí voňavou dečku ne. „Co myslíš, nedokázal bys jednou usnout bez mazlíka?“

„Ne, nedokázal,“ vzlykal Filip. „Musím ho mít!“ Maminka si povzdychla. „Pak zbývá poslední možnost.“ Podívala se na seznam vyvěšený na dvířkách ledničky. Stálo v něm, kteří rodiče jsou na řadě s úklidem školky. Tento týden to byl Lisin tatínek a tomu Filipova maminka zavolala. „Dojdu pro klíče,“ vysvětlovala Filipovi, „a pak ti donesu muchlánka. Ale jen pokud se hned uložíš do postýlky a nebudeš už si vymýšlet hlouposti. Paní sousedce řeknu, že si na chvílku odskočím.“

Filip přikývl. Byl šťastný, že bude mít svou mazlicí dečku brzy zpátky. Když ale položil hlavu na polštář, stalo se něco zvláštního. Náhle voněl po... ano, opravdu: po vanilkovém pudinku! Čím více se s ním blížil k mezeře za matrací, tím silnější byla vůně. A pak náhle vytáhl bílý cíp. Tak tady byl jeho muchlánek celou dobu schovaný!

„Mami, mami, našel jsem ho!“ volal šťastně.

Maminka už měla na sobě bundu. „Tak skvěle!“ z radovala se s úsměvem. A Filip se zachumlal zpět do postýlky, přitiskl si k nosu voňavou dečku a v tu ránu usnul.

3
minuty

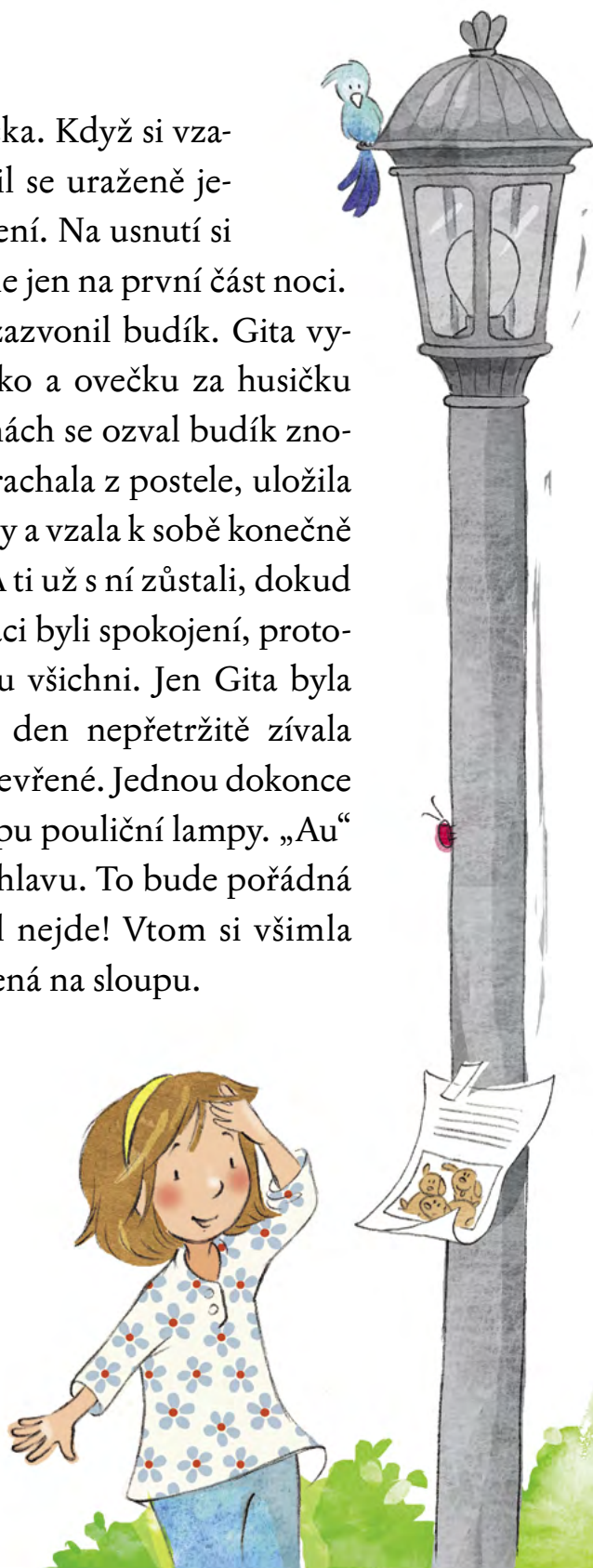
Sbírka plyšáků

Gita neměla jen jednoho plyšáka, měla jich celou sbírku. Seděli vyrovnaní jeden vedle druhého na pohovce: prasátko, ovečka, husička, kachnička, tučňák a jezevčík. Všichni čekali jen na to, až si s nimi Gita pohraje. Dělal to ochotně vždycky, hned jak přiběhla ze školky.

O prázdninách jezdívala k babičce a to museli pochopitelně všichni plyšáci s ní. A protože u babičky nesměli prasátko, ovečka, husička, kachnička, tučňák a jezevčík sedět jako doma na pohovce, přemýšlela Gita každý večer před usnutím, který plyšák bude moct ležet v noci vedle její hlavy na polštáři. Nebylo to snadné. Když se rozhodla pro tučňáka,

zatvářila se kysele kachnička. Když si vzala k sobě kachničku, tvářil se uraženě jezevčík. Nakonec našla řešení. Na usnutí si brala prasátko a ovečku, ale jen na první část noci. Přesně o půlnoci jí totiž zazvonil budík. Gita vyskočila a vyměnila prasátko a ovečku za husičku a kachničku. Po pár hodinách se ozval budík znovu. Gita se rozespale vystrachala z postele, uložila husičku a kachničku zpátky a vzala k sobě konečně také tučňáka a jezevčíka. A ti už s ní zůstali, dokud se ráno neprobudila. Plyšáci byli spokojení, protože přišli postupně na řadu všichni. Jen Gita byla pořád nevyspalejší. Celý den nepřetržitě zívala a nedokázala udržet oči otevřené. Jednou dokonce na ulici nabourala do sloupu pouliční lampy. „Au“ naříkala a držela si rukou hlavu. To bude pořádná boule... Takhle už to dál nejde! Vtom si všimla cedulky, která byla přilepená na sloupu.

„Rozkošná štěňátka hledají nový domov,“ četla nahlas. „Jen do dobrých rukou.“ A pod tím byla fotka malých chlupáčků. Byli opravdu rozkošní a vypadali jako plyšáci.

Vtom dostala nápad. Rozběhla se domů a poprosila babičku, aby napsala jiný lístek: *Rozkošná plyšová zvířátka hledají nový domov*. A pod to ještě: *Jen do dobrých rukou*. A úplně dolů Gita nakreslila své plyšáky. Pak cedulku vyvěsila na jinou lampu a čekala.

Brzy nato se ozval zvonek. „Gito, máš tu návštěvu,“ zavolala babička. Před dveřmi stála neznámá dívka a v ruce držela Gitinu cedulku. „Ahoj, jsem Míša,“ představila se. „A přišla jsem kvůli plyšákům.“

„Pojď dál,“ pozvala ji Gita a zavedla Míšu do svého pokoje. Na posteli měla všechna zvířátka vystavená.

„Můžeš si vybrat tři z nich,“ nabídla dívce.

„Moc ráda,“ odpověděla Míša a rozhodla se pro husičku, ovečku a tučňáka. „Nepohrajeme si s nimi trochu?“ zeptala se Gita.

„To by bylo fajn!“ zaradovala se Míša a usmála se.

Když už pak večer musela domů, domluvily se ještě na příští den. A pak na přespříští. A pak se z dívek staly ty největší kamarádky. A Gita mohla večer konečně zase spát, protože se jí vešli prasátko, jezevčík i kachnička všichni najednou do postele. A nejlepší

na tom bylo, že příští prázdniny bude
mocht jet zase k babičce. A hrát si každý
den s Míšou a všemi plyšáky najednou.

Ukolébavka

Karla byla ta nejmizernější pirátka všech moří. Nebál se jí jediný kapitán na světě. Prkna její lodi, pojmenované „Divoká slepice“, byla shnilá, pirátská vlajka vybledlá a plachty smutně visely dolů v cárech. Emě, Karlině malé dcerušce, to však ani trochu nevadilo. Když její maminka stála u kormidla, ležela na smotaných lanech a spala.

Byla tím nejspokojenějším pirátským miminem, jaké kdy existovalo. Měla všechno, co potřebovala: maminku, mořské houpání a také ukolébavku, kterou jí zpíval vítr spolu s vlnami. S usmáním malé holčičky neměla Karla nikdy žádný problém.

Mnohem těžší bylo sehnat něco k jídlu a nakrmit celé mužstvo. Už dávno nepřepadla žádnou loď a zásoby potravin se tenčily. Jedné noci vyhrála v kartách mapu pokladu. „Odvázat lana a zvednout kotvy!“ přikázala ještě téže noci a vyrazila na širé moře.

Když po dlouhém hledání konečně objevila truhlu plnou zlata a drahokamů, byla přešťastná. „Pověším pirátství na hřebík!“ oznámila a koupila si nádhernou vilu na kraji města. Knut, Fric a Franc, její pirátská posádka, byli nadšeni. Konečně mohli ležet v měkkých postelích, spořádat tři teplá jídla denně a založit zeleninovou zahradu. Karla chodila každý den ke kadeřníkovi, nakoupila si krásné šaty a stala se z ní elegantní dáma.

Ale už se nevyspala. Protože malá Ema nezamhouřila oko. Když nastal čas usínání, rozkřičela se, až jí zrudl celý obličej. Karla ji uchopila do náruče, houkala ji sem a tam a k tomu zpívala: „La la la.“ Ale Ema křičela a křičela.

„Ukaž, zkusím to,“ nabídl se Knut. Uchopil Emu do svých mohutných paží a vyhodil vysoko do vzduchu, že udělala několik salt. Ema vykulila oči a zmlkla, ale jakmile opět přistála v bezpečí Knutovy náruče, rozeřvala se znovu, o to víc.

„Jsi nešika, ukaž,“ vložil se do toho holohlavý Fric a sebral mu Emu z náruče. Fric nebyl hloupý. Začal napouštět vodu do vany, a jakmile Ema zaslechla šplouchání, v tu ránu zcela utichla. Fric se pln naděje usmíval od ucha k uchu, ale Ema po chvíli protáhla obličej a opět křičela a křičela a křičela. Když podal malou Emu Francovi, začal brečet i on a vzlykal spolu s Emou, dokud nepřišla Karla. Po týdnu beze spánku už toho měla Karla tak akorát dost. Popadla řvoucí dítě do náruče a dokráčela s ním do přístavu, kde kotvila její „Divoká slepice“. Hned jak vstoupila na palubu, zaslechla Ema skřípot prken a pocítila

pohupování lodi. A byl klid. Karla ji uložila na smotaná lana a Ema konečně tvrdě usnula. Maminka se uvelebila na lehátku a spala tak pěkně jako už dávno ne. Když se následujícího rána probudila, dostala úžasný nápad. Pirátskou loď dala přestavět na plovoucí hotel. Knut, Fric a Franc pracovali jako hoteloví poslíčkové a Ema spala každou noc jako – jako nemluvnátko. Vyrostla z ní zdravá a spokojená dívka, a jestli neumřela, poslouchá ještě dnes před usnutím báječnou píseň, kterou jí zpívá vítr spolu s vlnami.

3
minuty

